

LIZ FENTON, LISA STEINKE

HEA LESK

ROMAAN

Liz Fenton, Lisa Steinke
The Good Widow
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid,
kohad, sündmused ja intsidendid on autori kujutlusvõime vili
või neid kasutatakse ilukirjanduslikus kontekstis.
Igasugune sarnasus elavate või surnud reaalse isikute või tegelikult aset
leidnud sündmustega on üksnes kokkusattumus.

Kaane kujundanud Rachel Adam
Toimetanud Mari Tuuling
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2017 by Liz Fenton & Lisa Steinke
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E09345118
ISBN 978-9949-82-291-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Meie isadele, kes õpetasid meid olema tugevad.

Ta naeratus võib tappa,
ta silmad võivad lüüa haava.
Ta valed nagu möödaminnes su elu hävitada saavad.
Ja näed vaid seda, mida tema näha lubab,
ta peidab end kui laps.
Kuid minu jaoks on alati ta naine.

Billy Joel

Esimene peatükk

Enne

Mehe sõrmed vonklesid nagu maod naise omi otsima. Naine avas peopesa ja võttis need vastu. Selles, kuidas mees tema poole küünitas, oli midagi käskivat. See mõjus seisukohavõtuna. *Sa kuulud mulle.*

Tegelikkus nii selge polnud. Sest ta kuulus ega kuulunud ka. Ja just selles vastuolus nende suhe eksisteeriski, tuues kuuldavale sügavaid ohkeid ja pinnapealseid hingetõmbeid; siin meenutasid kõrghetked kõige kaunimate mägede tippusid. Hingematvad. Meeliülendavad. Rahulikud. Ja madalhetkedes olid justkui La Brea Tar Pitsi tõrvaaugud, mida naine oli lapsena külastanud. Tekitasid tunde, nagu oleks ta lõksus. Ärev. Ebakindel.

Naine libistas vaba käega läbi juuste. Need olid sassis tuulest, mis tuhises renditud džiiibis pärast seda, kui nad olid otsustanud selle katuse päikese, õhu, ehk koguni ookeani pritsmepihu tajumiseks alla lasta. Nad mõlemad olid võrdlemisi vaiksed; sõit oli olnud pikk, täis rohkeid käänakuid nii maanteel kui ka nende suhtes, niisiis naaldus naine istme seljatoele ja laskis

nendevahelisel vaikusel end trööstida. Ta pidi mehele midagi üles tunnistama. Ja seni, kuni tuul nende ümber keerutas; seni, kuni nad aegamööda mööda looklevat ja kurvilist teed Hana poole roomasid, sai ta oma ülestunnistust veeretada keeleotsas, kus see viimased kakskümmend neli tundi oma aega oli oodanud. Naine pigistas endast märku andes mehe kätt ja ta süda jõnksatas, kui mees samaga vastas ning enne pilgu tagasi ohtlikule teele pööramist vilksamisi naisele otsa vaatas.

Ma pean sulle midagi rääkima. Ta oli teadasaamise hetkest alates korduvalt üritanud sundida ennast neid sõnu välja ütlemata. Kui nad tihedalt kokkupõimununa voodis lamasisid, näod häbitult lähestikku. Mees oli jaganud oma saladusi, riivates rääkides huultega naise omi. Aga kui saabus naise kord, ei suutnud ta neid sõnu öelda. Ta polnud valmis, et mees sellest teada saaks. Polnud valmis seisma silmitsi sellega, mis võib juhtuda pärast seda.

Lopsakas vihmamets lõppes ja nende ees avanes ookean, hunnitu vaade sundis naise hetkeks õhku ahmima. Mees surus ta kätt ja osutas seejärel kaljude jalamile, mille kohal nad liikusid; kurrud ta silmade ümber muutusid sügavamaks, kui mees naeratas ja naise käe hetkeks lahti laskis, et enne järsu tõusu võtmist käik madalamaks vahetada. Naine oli endalt sageli küsinud, miks mees oli tema valinud. Miks ta oli valmis riskima nii paljuga selleks, et olla koos keskmise välimusega naise, kelle nina oli ta näo jaoks liiga tilluke, huuled õige pisut liiga kitsad. Tüdrukuga, kes tööd rügas, kuid polnud sellegipoolest karjääriga kuskile jõudnud.

Aga sellistel hetkedel andis selle mehe armastus või iha või koguni *kiindumus* – naine ei teadnud kunagi, mismoodi seda täpselt nimetama peaks – talle jõudu pinnal püsimiseks. Kui mees teda sellise pilguga vaatas, teadis naine, et teeks kõike, mida too palub. Ta hüppaks koguni koos mehega sillalt alla, kui too teel alla samamoodi naise käest kinni hoiaks. Selge see, sedalaadi pühendumushetked olid põgusad. Aga sel hetkel,

mäekülje külge klammerduvas autos, teel, mis oli löökauke nii täis, et naine tundis südant pahaks minevat, lootis ta, et üheskoos saavad nad kõigest üle. Et maailm võib neile kuuluda.

Küllap ta seepärast turvavöö lahti tegigi. Ning otsustas lähemale kummarduda ja oma saladuse mehe kõrva sosistada. Ta oleks võinud oma ülestunnistuse lihtsalt tuulde hõisata, kuid tahtis uudist hellalt edasi anda. Sellest sõltus nende ülejäänud ühine elu.

Teine peatükk

Jacks. Pärast

Politsei saabumise hetkel suhtlen ma juba teist korda sel päeval FaceTime'is Bethiga. Löön ukse valla, kuulates ühe kõrvaga õe pikale venivaid, kuid siiski ülinaljakaid lugusid tema lapse algkoolikaaslaste emadest, kes soovivad kooli hooldekogule oma laste koolitöodes „abistamiseks“ loa saamiseks avaldust teha. „Tulemused on nii palju paremad, kui meie nende tegemistes kaasa lööme,“ oli üks neist vähimagi irooniavarjundita öelnud.

„Kas teie olete proua Morales? James Moralese abikaasa?“

Noogutan ja lasen telefoni alla pudeneda; mu õde räägib valjusti edasi, kuigi näeb nüüd mu porikarva pruunide juuste ja nendega sama tooni silmade asemel teksade tumedust. Mu aju registreerib naispolitseiniku saledale puusale kinnitatud raadio-telefonist kostva ragina, tema lopsakate vuntsidega tüseda partneri kabuurist välja punnitava revolvripära, taustalt paistva patrullauto.

Naine vuristab ette nende nimed, mis mul silmapilk ununevad, ja osutab seejärel oliivrohelise välisukse suunas; see on ainus, mis meie tagasihoidlikku kodumaja teistest selles

kvartalis asuvatest eristab. „Kas me võiksime sisse tulla ja teiega rääkida?“

„Milles asi? Kas midagi on pahasti? Kas Jamesiga on kõik korras?“ küsin ja silmitsen kurdudeks kerkinud nahka naispolitseiniku sügavate koobastega silmade vahel, sellal kui mu aju üritab pilti kokku panna.

„Proua Morales, kas me võiksime sisse astuda, palun?“ kordab naine ja ma küsin tema partneri lopsakaid tumedaid juukseid põrnitsedes endalt äkilise pahameelega, kas see asi on neil läbi mõeldud. Et minuga räägib just nimelt *naine*? Annab edasi halvad uudised, mille saabumist ma aiman – nagu naine naisele. Ta astub lähemale ja mu keha viskub tagasi ning kingakonts takerdub uksematti. Kaotan tasakaalu ja haaran püsti jäämiseks ta käsivarrest. Ta läkitab mulle nukra naeratuse, kuid ma ei kutsu neid sellegipoolest sisse. Tahan, et teadmatus kestaks veel mõned sekundid.

„Jacks?“ Beth kasutab mu hüüdnime ja ma pööran vaikides telefoni teisipidi, et ta politseinikke näeks.

„Proua Morales?“ Politseinik vaatab alla ja ma taipan, et klammerdun endiselt ta mundri tihke kanga külge; mu sõrmenukid mõjuvad sinise polüestri taustal säravalgetena. Ta katab mu käe enda omaga, naise nahk on jahe ja sile. Ta juhatab mu uksest sisse ja ta partner lükkab välisukse meie taga kinni. Vajume kolmekesi punase šenilliga kaetud sohvale istuma. Saatuse iroonia on asjad niimoodi korraldanud, et ma ostsin selle ühel oma ostutuuridest, üritades täita tühimikku, mida terapeudi arvates põhjustas Jamesi tööreisidest tingitud pidev eemalolek. Mul on kapitäis kingi, kosmeetikat täis tuubitud vannituba ja köögis lademes igasugu vidinaid, mis kõik on ostetud samast meeleseisundist ajendatuna. Beth tuleb vahel mu värsket saaki üle vaatama ja läkitab mulle seejärel mõtliku pilgu.

Vahin üksisilmi telefoniekraanilt vastu vaatavat õde ja me kuuleme koos uudiseid, mis mõjuvad veel mitu nädalat hiljem täiesti sürrealsetena nagu halb unenägu, millest ma mee-

heitlikult ärgata püüan. Kahekümne esimene mai. Maui. Autoõnnetus. Tee Hanasse. Laavakaljud. Tulekahju. Mõnisada meetrit autost eemal leitud rahakott, milles olid tema dokumendid. Jah, neil on vaja hambakaarti, et asjas täiesti kindel olla, kuid nad on veendunud, et tegemist on temaga – piisavalt veendunud, et tulla mu ukse taha ja mu maailm viltu kallutada.

Üritan sõnu eraldi mõteteks jagada, kuid need sulavad kokku üheksainsaks pikaks ja lohisevaks lauseks. Beth hakkab nutma ja poetab raskeid pisaraid, mida ma alati kades-tanud olen; minul on oluliselt raskem oma emotsioone välja näidata. Tean, et nuuksed vallanduvad, kuid mul pole aimugi, millal – vaid see on kindel, et mingil hetkel annab mu keha alla.

Telefoniekraan kustub ja ma tean, et Beth lõpetas kõne ja on mõne minuti pärast kohal – ta elab üksnes poolteise miili kaugusel. Ta saabub, nägu pisaraplekiline, ja vahib mind usku-matust täis pilguga, kui minu nägu samasugune pole. Seda on raske seletada, kuid hetkel, mil mehe surmast kuulen, ihkan ja kardan ühekorraga tundeid, mida abikaasa kaotamine kaasa toob.

Vahin üksisilmi politseinikke, kes istuvad minu kõrval soh-val, mis ei osutunud sugugi nii mugavaks, nagu olin soovinud. Seejärel silmitsen pesukorvi, mis on täis omavahel sobimatud käterätte, mida ma täna hommikul kokku lappasin. Sooviksin kella viis minutit tagasi keerata. Sest viis minutit tagasi olin ma kõigest neljanda klassi õpetaja, kes tegeles musta pesuga, mis oli kogunenud nädala jooksul, mil mina oma klassi koristasin ja suvevaheajaks valmistusin. Viis minutit tagasi naersin ma koos oma õega ja kavatsesin temaga lõunat sööma minna. Vaid viis minutit tagasi ei olnud ma lesk.

Tahaksin teada, mida politseinikud mu kodust lahkudes tee-vad. Kas nad mõtlevad veel minu peale? Või unustavad nad mu niipea, kui tagasi jaoskonda sõites Starbucksis külma karamel-liga *macchiato* ostmiseks peatuse teevad?

Meespolitseinik teeb pärast saabumist esimest korda suu lahti, ta bariton mõjub olukorda arvestades kuidagi kohatult. „Kas me saame teie heaks midagi teha? Kellelegi helistada? Lisaks...“ Ta ei lõpeta lauset, vaid viipab selle asemel mu mobiiltelefoni poole.

„Mu õde – ta jõuab iga hetk siia,“ vastan.

„Selge, väga hea,“ ütleb mees ja vupsab sohvalt püsti. „On teil mingeid küsimusi?“

Vaatan talle silma. Ta silmad on heatahtlikud: kahvatusinised, pupillide ümber tantsisklevate siniste täpikestega. Tõtt-öelda on nii palju teha. Üle jõu käiv arv telefonikõnesid. Ma kujutan ette uudiste edastamist kõigile Jamesi armastanud inimestele. Ma valin nende numbraid ja toetan pea vastu kõõgi töötasapinna külma graniiti, kuulates, kuidas nad nutma puhkevad, meeletest ja uskumatusest, täpselt nagu minagi mingil hetkel, kuigi praegu ei tule ma sellega veel toime. Aga küll ma lõpuks tulen.

Ja loomulikult on mul nii palju küsimusi. Aga hetkel piisab mul jõudu vaid selleks, et esitada lahkete silmadega politseinikule neist kõige olulisem.

„Mida kuradit mu abikaasa Mauil tegi?“